



Novi trend turista iz razvijenih zemalja Zapadne Evrope i Dalekog istoka je otkrivanje novih, egzotičnih predela. Koliko to nama izgledalo čudno, naša Srbija, srpsko selo, vojvođanski salaši i ruralna područja u kojima se zadržao starinski način života, poput magneta privlače strane turiste, kojima su komercijalne destinacije izgubile smisao. Avantura koja podrazumeva upoznavanje srpskih običaja, kulture, zanata i tradicije uz isprobanje autohtonih srpskih jela, predstavlja posebnost koja se na zahtevnom i probirljivom tržištu bogatih zemalja traži.

Jedno takvo mesto, „Cvejin salaš“, na ulazu u Begeč nedaleko od Novog Sada, otkrili su mnogi stranci i na svojim, uglavnom balkanskim turama, često svraćaju na dobar zalogaj. Imali smo zadovoljstvo da budemo na mestu događaja u vreme kada je grupa danskih turista, njih pedesetak, posetila ovaj salaš, nepretencioznog prostora lišenog glamura, naglašeno intimnog karaktera.

Karmen Vele, četiri godine za redom, i po dva puta godišnje, dovodi grupu turista iz Danske, čije je glavno odredište Rumunija. Na tom putu su odlučili da u Vojvodini provedu dva dana.

-Dok je proputovanje Vojvodinom prve godine trajalo jedan dan, druge godine, po želji turista, produženo je na dva dana. Turisti su zadovoljni onim što se u Srbiji može videti. Jedan dan provode obilazeći Frušku goru, a drugi dan odlaze u posetu Kulpinu, Bačkom Petrovcu i dolaze, već po staroj dobroj navici, kod gospođe Zvonke Cvejić, vlasnice „Cvejino salaša“ na ručak, pošto je to upravo ono što oni žele - rekla je Milena Stanić, turistički vodič iz Novog Sada, spoljni saradnik gospođe Karmen. - Danski turisti su isključivo tražili mesto na kojem bi mogli da im organizujemo ručak, a da to ne bude restoran. Ništa što je tipa ugostiteljskog objekta, kojih ima na sve strane, njih nije zanimalo. Želeli su da vide nešto tradicionalno, autentično. Na „Cvejino salašu“ su naišli na topao doček, spretnu domaćicu, ukusan zalogaj, prijatan ambijent, domaćinski ugođaj u kojem se osećaju opušteno, i zato nam je ovaj salaš nezaobilazan. Stranci insistiraju na tome da ih upoznamo sa nekim ko će da pripremi pravu domaću hranu, da vide kako se ovde živi, kakvi su ovde ljudi, da predstavimo sebe bez šminke i doterivanja, da nas upoznaju kakvi smo zaista, a to ne mogu u gradovima i u restoranima – naglasila je Milena Stanić.

Na meniju kod gospođe Zvonke bila je taze pripremljena pita sa sirom, blitvom, nanom i orasima, zatim čorba od povrća (od jutarnjih sati kuvana na šporetu), pohovani svinjski kare i vojvođanski đuveč (čarobna kombinacija povrća i pirinča), uz kupus i paradajz salatu i lenju pitu sa jabukama, i to sve „naturally“, iz Zvonkine bašte, ukusno i slasno, probali smo.

Posle ručka, gosti su se razmilili po šumarku, voćnjaku i bašti, razgledali su kozice i okolinu trudeći se da što više upiju ovog našeg, salašarskog ambijenta. Bili su potpuno zatečeni kada su se našli pod krošnjom dunje, sa kojom su se, očigledno, susreli prvi put. Jedna gospođa je toliko bila oduševljena mačkom Otom, da je htela da ga ponese u Dansku, ali se mačak spretno izmigoljio, ne želeći da ostane bez slobode i raja na „Cvejinom salašu“. Sve to posmatrao je petao Sulejman, i kako su bili popodnevi sati, odustao je od kukurikanja i pompezno se odšetao u svoje društvo. Na kraju, gosti iz Danske su, uz zahvalnost na prijemu, ručku i društvu, otpevali dansku himnu, onako složno, horski, srdačno, zadovoljni što su videli nešto što nigde drugde na svetu ne bi mogli da vide. Svi redom, pozdravili su se sa gospođom Zvonkom i ekipom koja joj je pomagala, kao sa svojim najrođenijima i nagovestili da će ponovo doći u Begeč, na „Cvejin salaš“, prvom prilikom.

[Kako je bilo, možete videti o v d e.](#)